

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **L. R.**, narozená „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupená Marií Kurkovou, advokátkou,
sídlem Školní 798/9, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. MV-104474-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2018, č. j. MV-104474-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 6. 2018, č. j. OAM-31214-18/DP-2017, jímž bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastaveno správní řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 45 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně v poskytnuté lhůtě k výzvě neodstranila vady žádosti, když nedoložila požadované náležitosti.

Žaloba

2. Žalobkyně úvodem podané žaloby shrnula dosavadní průběh správního řízení, přičemž byla přesvědčena, že v jejím případě neměl být aplikován § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože všechny náležitosti její žádosti byly ke dni vydání usnesení správního orgánu I. stupně doloženy. Poznamenala, že doklad o cestovním zdravotním pojištění dokládala dne 5. 6. 2018 přes centrální podatelnu Ministerstva vnitra společně s jinými chybějícími doklady. Domnívala se, že došlo ke ztrátě tohoto dokladu, a proto dne 29. 10. 2018 doklad o cestovním zdravotním pojištění společně s odůvodněním odvolání opětovně doložila.
3. Byla toho názoru, že nelze postupovat podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, pokud není k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklad o cestovním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j zákona o pobytu cizinců, neboť tato podmínka není absolutní, přičemž se uplatní pouze za předpokladu, že se nejedná o případy uvedené v § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců. V usnesení o zastavení řízení správní orgán I. stupně proto měl zkoumat, zda se na žalobkyni nevztahuje § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
4. Poukázala na dikci § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Na tomto základě pak namítla, že aplikace uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců má přednost před ustanovením správního řádu. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu přitom hovoří pouze o podstatných vadách žádosti, nikoliv o všech vadách žádosti. Nepředložení některých dokladů dle žalobkyně může být vadou žádosti, nikoliv však vadou žádosti podstatnou, která by bránila pokračovat v řízení a vydat meritorní rozhodnutí.
5. Žalobkyně též namítla, že před vydáním usnesení správního orgánu I. stupně jí nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jak je stanoveno § 36 odst. 3 správního řádu.
6. Závěrem žalobkyně nesouhlasila s posouzením přiměřenosti učiněného rozhodnutí, neboť pouhé nedoložení dokladu o cestovním pojištění bez postavení najisto, zda se na žalobkyni nevztahovaly důvody uvedené v § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců. K tomu doplnila, že na území České republiky pobývá už od roku 2005, přičemž k její osobě nebyly zjištěny

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádné negativní skutečnosti. Délka pobytu žalobkyně je přitom dle jejího názoru nejlepším ukazatelem její integrace.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Dále uvedl, že obsahem spisového materiálu není žádný doklad o cestovním zdravotním pojištění, který by byl ke správnímu orgánu I. stupně doložen dne 5. 6. 2018. Upozornil na to, že k tomuto tvrzení žalobkyně nedoložila žádný doklad, ze kterého by bylo zřejmé, že by doklad o cestovním zdravotním pojištění dokládala již dne 5. 6. 2018. K námitce, že žalobkyni nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2021, sp. zn. 8 A 388/2011, v němž bylo uvedeno, že „podle § 36 odst. 3 správního řádu, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2006, musí správní orgán dát účastníkům řízení „před vydáním rozhodnutí ve věci“ možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, zatímco podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) měl správní orgán povinnost dát tuto možnost „před vydáním rozhodnutí.“ Nový správní řád tedy tuto povinnost správního orgánu omezil na tzv. meritorní rozhodnutí.“ Zdůraznil, že při zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu není správní orgán povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení. Byl toho názoru, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zastavení řízení o dané žádosti, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Konstatoval, že z jeho strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledal porušení základních zásad správního řízení.

Ústní jednání

8. Při jednání soudu konaném dne 6. 10. 2021 právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že ze strany žalobkyně došlo k pochybení, neboť předložila požadované doklady o cestovním zdravotním pojištění až po vydání rozhodnutí odvolacího orgánu. Na druhou stranu však zdůraznila, že z předložených listin je zřejmé, že pojištění bylo uzavřeno od 16. 10. 2017 do 15. 10. 2019 a k tomu by mělo být přihlédnuto, neboť žalobkyně byla pojištěna, ačkoliv tuto skutečnost včas nedoložila. Uvedla, že všechny potřebné doklady byly nakonec předloženy a žalobkyně byla i řádně pojištěna. Byla toho názoru, že sice došlo k chybě v doručení dokladů, ale i přesto by mělo být žalobě vyhověno.
9. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání navrhla, aby soud žalobu zamítl, přičemž poukázala na dva rozsudky Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 320/2018 a Městského soudu v Praze sp. zn. 10 A 117/2017.

Posouzení věci soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 10. 2017 podala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ podle § 45 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně pak žalobkyni výzvou ze dne 25. 1. 2018 vyzval ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad podané žádosti, a to k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem cizince, dokladu o cestovním zdravotním pojištění, dokladu o zajištění ubytování a dokladu o bezdlužnosti, přičemž žalobkyni sdělil způsoby odstranění daných vad a současně žalobkyni poučil o možných negativních následcích neodstranění vad žádosti. Dne 26. 1. 2018 žalobkyně předložila potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá evidován splatný závazek na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále. Dále dne 20. 4. 2018 žalobkyně doložila mimořádnou účetní závěrku za období od 1. 1. 2018 do 19. 4. 2018 včetně příloh. Podáním ze dne 3. 5. 2018 požádala žalobkyně o přerušení řízení na dobu 20 dnů, které správní orgán I. stupně usnesením ze dne 22. 5. 2018 vyhověl a řízení na dobu 20 dnů přerušil. Dne 5. 6. 2018 doložila žalobkyně potvrzení finančního úřadu o neexistenci daňových nedoplatků a platební výměr na daň z příjmů právnických osob. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 28. 6. 2018 řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil, neboť v poskytnuté lhůtě k výzvě neodstranila vady žádosti, neboť nedoložila doklad o cestovním zdravotním pojištění. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala neodůvodněné odvolání, které ani k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnila. Poté žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2018 odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Dne 29. 10. 2018 doručila žalobkyně doplnění odvolání ze dne 25. 10. 2018, jehož součástí byla pojistná smlouva ze dne 16. 11. 2017 a potvrzení o zaplacení pojistného.
13. Nejprve se soud k námitce žalobkyně zabýval zákonností postupu správního orgánu I. stupně, jenž podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neodstranění vad podání.
14. Podle § 46 odst. 7 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. a), d), e) zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, fotografie, doklady prokazující dle stanovených podmínek úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, doklad prokazující bezdlužnost cizince, doklad prokazující bezdlužnost obchodní korporace, jde-li o cizince, který je statutárním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obchodní korporace nebo jeho členem, doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, a na požádání platební výměr daně z příjmu.

15. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
16. Žalobkyně v žalobě konkrétně argumentovala, že ve věci nebylo správně vyhodnoceno, jaké vady spočívající v nedoložení podkladů žádosti bylo možno považovat za podstatné. Postup správního orgánu I. stupně spočívající v zastavení řízení bez dalšího tedy byl dle jejího názoru nezákonný, neboť mělo být meritorně rozhodnuto. K tomu soud považuje za nutné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, v němž byl vysloven pro nyní projednávanou věc zcela přílehlavý závěr, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jedině tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstraní podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. (...) Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil.“ V návaznosti na shora citované pak judikoval Krajský soud v Plzni rozsudkem 10. 1. 2018, č. j. 30 A 28/2017-54, že „správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Je však třeba zdůraznit, že řízení lze zastavit jen tehdy, je-li splněna podmínka podstatné vady, která brání pokračování v řízení. Nedoložení dokladů uvedených v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bezpochyby takovou vadou je, jelikož jde o náležitosti žádosti povinné ze zákona, a bez jejich doložení tedy není možné žádost obsahově posoudit.“ Stejně tak lze poukázat i na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 26. 9. 2017, č. j. 65 A 44/2016-49, v němž tento soud uvedl, že „správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí označil nedoložení listin vyžadovaných § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců za vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud proto úvodem konstatuje, že zjištění o nedoložení podstatných náležitostí žádosti zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti. Žalobce svou pasivitou naopak nedal správnímu orgánu I. stupně jinou možnost, než řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. zastavit, neboť v takovém případě zákon nedává správnímu orgánu možnost uvážení, zda řízení zastaví či nikoliv.“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Jelikož je právě projednávaný případ po skutkové stránce takřka totožný s okolnostmi, jež posuzoval Nejvyšší správní soud, jakož i krajské soudy ve shora citovaných rozsudcích, zdejší soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. I v dané věci totiž žalobkyně ke své žádosti v řízení před správním orgánem I. stupně nedoložila veškeré potřebné náležitosti, jež pro žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání vyžaduje § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Přestože byla následně správním orgánem I. stupně řádně vyzvána, aby doklady doložila alespoň dodatečně ve stanovené lhůtě, do vydání rozhodnutí o zastavení řízení nedoložila doklad o cestovním zdravotním pojištění, ačkoliv byla o možných následcích takového nečinnosti řádně poučena. Správní orgán I. stupně přitom není jakkoliv povinen ve svém usnesení následně osvětlovat, které doklady považoval za podstatnou náležitost žádosti, a které nikoliv, neboť již jen z dikce samotného zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že nezbytnou součástí žádosti jsou veškeré uvedené doklady, a bez kteréhokoliv z nich tak nelze ve věci meritorně rozhodnout. V tomto ohledu soud dále odkazuje i na své dřívější rozhodnutí ze dne 7. 6. 2017, č. j. 15 A 63/2015-76, v němž v jiném případě uzavřel, že nepředložení originálu cestovního dokladu představuje podstatnou vadu žádosti o povolení k přechodnému pobytu, která brání pokračování v řízení. Soud dále poukazuje na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2020, č. j. 30 A 320/2018-49, a Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2019, č. j. 10 A 117/2017-42, na které odkazovala pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu a ve kterých tyto soudy dospěly k závěru, že důvodem pro zastavení řízení o vydání či prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ je podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu i nedoložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění.
18. Soud dále dodává, že z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně doklad o cestovním zdravotním pojištění a potvrzení o zaplacení pojistného doložila až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, což potvrdila právní zástupkyně žalobkyně při jednání soudu dne 6. 10. 2021. Žalobkyně tak při jednání soudu změnila vlastní žalobní tvrzení, že dané doklady měla doložit správnímu orgánu I. stupně dne 5. 6. 2018, neboť přiznala, že z důvodu vlastního pochybení předložila dané doklady až dne 29. 10. 2018. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobkyně nijak nezpochybnila skutkový závěr správních orgánů, že ve správním řízení nedoložila doklad o cestovním zdravotním pojištění, a to ani k výzvě správního orgánu I. stupně. Soud připomíná, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Za situace, kdy žalobkyně ve správním řízení nedoložila doklad o cestovním zdravotním pojištění, tak soud v souladu s výše uvedeným ustanovením s. ř. s. nemohl, jak požadovala žalobkyně při jednání soudu, přihlédnout k tomu, že žalobkyně měla sjednané zdravotní pojištění od 16. 10. 2017 do 15. 10. 2019, neboť podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného žalobkyně nedoložila doklad o cestovním zdravotním pojištění, a ve správním řízení tudíž neprokázala, že by byla po dobu pobytu na území České republiky zdravotně pojištěna.
19. Postup správního orgánu I. stupně, který po marném uplynutí lhůty pro odstranění podstatných vad řízení o žádosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil, přičemž ve svém rozhodnutí dostatečně určitě označil, které doklady nebyly ze strany žalobkyně v souladu s právní úpravou předloženy, byl proto zákonný. Uvedená námitka je tak nedůvodná. Vzhledem k tomu, že zastavení správního řízení o žádosti žalobkyně dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu ze strany správních orgánů bylo v souladu se zákonem, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nemůže být důvodná ani námitka žalobkyně spočívající v tom, že o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ mělo být rozhodnuto meritorně za přednostní aplikace § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců.

20. Pro úplnost lze poukázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č. j. 2 Azs 413/2017-29, v němž se uvádí, že *„[n]utno rovněž poukázat na skutečnost, že stěžovatel mohl k odstranění vady žádosti přistoupit v průběhu celého prvostupňového řízení; fakticky mu bylo poskytnuto k odstranění vad žádosti téměř pět měsíců, což je dle Nejvyššího správního soudu doba více než dostatečná. Každý cizinec, který chce pobývat na území České republiky, má povinnost zajistit si k tomu právní titul. Stěžovatel vlastní vinou zůstal v řízení o žádosti nečinný, pročez bylo řízení o jeho žádosti zastaveno. Jeho pokusy o ospravedlnění své pasivity poukazy na nepodstatná pochybení správního orgánu na tom nemohou ničeho změnit.“*
21. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány neposuzovaly, zda není osobou, na kterou se vztahuje § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Podle daného ustanovení platí, že doklad o cestovním zdravotním pojištění podle odstavce 1 se od cizince nevyžaduje, je-li zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu, jsou-li náklady spojené s poskytnutím zdravotních služeb hrazeny na základě mezinárodní smlouvy nebo pokud cizinec prokáže, že jsou tyto služby hrazeny jiným způsobem, a to na základě písemného závazku právnické osoby, je-li pobyt cizince na území přínosný pro rozvoj duchovních hodnot, ochranu lidských práv anebo jiných humanitárních hodnot, ochranu přírodního prostředí, kulturních památek a tradic, rozvoj vědy, vzdělání, tělovýchovy a sportu, na základě písemného závazku státního orgánu nebo na základě závazku obsaženého v policii ověřeném pozvání podle § 15.
22. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 371/2018-29, který konstatoval mj. toto: *„Předmětem řízení před správními orgány byla žádost stěžovatele o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38; ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43; ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36; ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36; nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36).“*
23. Soud tak zdůrazňuje, že aby správní orgány mohly hodnotit, zda se na žalobkyni vztahuje § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců, musela by tuto skutečnost žalobkyně správním orgánům tvrdit a prokázat, tedy být v tomto směru procesně aktivní. To se však nestalo, neboť žalobkyně v řízení před správními orgány netvrdila (a ani neprokazovala), že by nemusela doložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, jelikož se na ni vztahují důvody obsažené v § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců, pro které se od cizince doklad o cestovním zdravotním pojištění nevyžaduje. Za situace, kdy žalobkyně byla zcela pasivní stran tvrzení, že se na ni nevztahuje povinnost doložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území České republiky, neměly správní orgány povinnost posuzovat, zda je žalobkyně osobou, na kterou se vztahuje § 180j odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Předmětná námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24. K námitce žalobkyně, že jí před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, přičemž tak bylo bez dalšího přistoupeno k vydání namítaného usnesení, soud uvádí následující.
25. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
26. K této námitce soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016-48, v němž Nejvyšší správní soud řešil otázku, zda v případě rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti (konkrétně žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu stíhá správní orgán povinnost postupovat podle shora citovaného ustanovení správního řádu, přičemž tak musí účastníku řízení dát možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k jednoznačnému závěru, že uvedené ustanovení se týká pouze meritorních rozhodnutí, tedy takových, jimiž se zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má, anebo nemá. Rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu však rozhodnutím ve věci není, neboť k němu dochází z důvodu nečinnosti žadatele. K meritornímu přezkumu oprávněnosti žádosti tak vůbec nedojde, jelikož správní orgán nemá k dispozici podklady, na základě kterých by splnění podmínek mohl posoudit. Zastavení řízení je pak pouze procesním důsledkem nespolupráce žadatele se správním orgánem a nemá povahu deklaratorního rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2017, č. j. 30 A 138/2016-48, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 5 A 100/2015-39). S uvedeným právním názorem se zdejší soud ztotožňuje a ve věci uzavírá, že správní orgán I. stupně tak nebyl za daných okolností povinen dát žalobkyni možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, jež mělo toliko povahu procesního rozhodnutí. Předmětná námitka je tudíž nedůvodná.
27. V kontextu shora učiněného závěru o charakteru rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně soud dospěl ke stejnému hodnocení i ve vztahu k posouzení obecně tvrzené námitky, dle níž se žalovaný měl v rozhodnutí zabývat také zkoumáním přiměřenosti jeho dopadů do života žalobkyně, která na území České republiky pobývá již od roku 2005.
28. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. V návaznosti na dříve uvedené pak soud poukazuje na skutečnost, že § 174a zákona o pobytu cizinců se uplatní toliko v rámci rozhodnutí správního orgánu ve věci samé (nadto nikoliv ve všech pobytových záležitostech); netýká se tak rozhodnutí procesního charakteru. Dojde-li tedy k zastavení řízení, není správní orgán povinen jakkoliv zkoumat, zda jeho rozhodnutí může způsobit zásah do života cizince. K tomu je ostatně možné odkázat i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, a ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40. Sama žalobkyně přitom ani konkrétně neuvedla, v čem by namítaný zásah měl v jejím případě spočívat, pouhá délka pobytu na území České republiky nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nemůže představovat. Danou námitku proto soud hodnotí rovněž jako nedůvodnou.
30. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. října 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)